

Præjudicielt spørgsmål

Henset til principperne om samarbejde og om direktivers effektive virkning, er artikel 15 og 16 i direktiv 2008/115/EF ⁽¹⁾ da til hinder for, at en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold straffes med fængsel i indtil 4 år i tilfælde af manglende overholdelse af den første udsendelsesafgørelse fra politimyndigheden, med påbud om at forlade staten inden for 5 dage efter forkyndelsen, og med fængsel fra 1 til 5 år i tilfælde af manglende overholdelse af de efterfølgende afgørelser (med forpligtelse for kriminalpolitiet til at foretage anholdelse på forsk gerner), alene som følge af vedkommendes manglende samarbejde under udvisningsproceduren, og særligt som følge af den manglende overholdelse af en udsendelsesafgørelse fra den administrative myndighed?

⁽¹⁾ EUT L 348, s. 98.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Ragusa (Italien) den 9. februar 2011 — straffesag mod Mohamed Mrad

(Sag C-60/11)

(2011/C 113/15)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Ragusa

Parter i hovedsagen

Mohamed Mrad

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal det lægges til grund, at direktiv 2008/115/EF ⁽¹⁾ finder umiddelbar anvendelse i national italiensk ret med virkning fra den 25. december 2010?
- 2) Er artikel 14, stk. 5b og stk. 5c, i lovdekret nr. 286/98 med senere ændringer uforenelig med artikel 15 og 16 i med det ovennævnte direktiv med den konsekvens, at den forelæggende ret skal undlade at anvende den nationale bestemmelse?

⁽¹⁾ EUT L 348, s. 98.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte di Appello di Trento (Italien) den 10. februar 2011 — straffesag mod El Dridi Hassen alias Karim Soufi

(Sag C-61/11)

(2011/C 113/16)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Corte di Appello di Trento

Part i straffesagen

El Dridi Hassen alias Karim Soufi

Præjudicielle spørgsmål

»I lyset af princippet om loyalt samarbejde med hensyn til den effektive opnåelse af direktivets formål, om forholdsmæssighed og om passende og rimelige straffe, er artikel 15 og 16 i direktiv 2008/115/EF ⁽¹⁾ da til hinder for:

- 1) muligheden for at straffe overtrædelse af et mellemliggende trin i den administrative tilbagesendelsesprocedure, før proceduren er afsluttet, med den strengest mulige straf på området for administrative sanktioner?
- 2) muligheden for idømmelse af indtil fire års fængsel for den pågældende persons manglende samarbejde i udvisningsproceduren, og særligt alene i tilfælde af manglende iagttagelse af den første udsendelsesafgørelse fra den administrative myndighed?»

⁽¹⁾ EUT L 348, s. 98.

Sag anlagt den 11. februar 2011 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien

(Sag C-64/11)

(2011/C 113/17)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved R. Lyal og J. Baquero Cruz, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Spanien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) og artikel 31 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), idet det har vedtaget artikel 17, stk. 1, i kongeligt lovdekret nr. 4/2004 af 5. marts om godkendelse af den konsoliderede affattelse af lov om selskabsskat.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den omtvistede bestemmelse fastsætter en særlig ordning for urealiserede værdistigninger af aktiver i selskaber, som flytter deres hjemsted til en anden af Den Europæiske Unions medlemsstater, som ophører med deres virksomhed i Spanien for at fortsætte denne i en anden medlemsstat eller som flytter deres aktiver til en anden medlemsstat. I disse situationer beskatter den spanske stat urealiserede værdistigninger på fraflytningstidspunktet, således at de berørte selskaber skal betale en skatteskyld for urealiserede og hypotetiske indtægter, som måske aldrig vil blive realiseret. Denne ordning er en undtagelse til hovedreglen om, at det er den indtægt, som reelt oppebæres af den skattepligtige i beskatningsperioden, der skal beskattes.

Kommissionen finder, at denne del af den spanske lovgivning er uforenelig med TEUF og EØS-aftalen, da der er tale om en diskriminerende foranstaltning og under alle omstændigheder om en uforholdsmæssig restriktion for etableringsfriheden. Den spanske lovgivning kan hindre bevægelser af virksomheder og aktiver, som kunne føre til en bedre fordeling af de økonomiske ressourcer.

Ifølge Kommissionen skal selskaber have ret til at flytte deres hjemsted eller individuelle aktiver til en anden medlemsstat uden at skulle underlægge sig overdrevent komplekse og beko-stelige procedurer. Efter Kommissionens opfattelse kan der ikke anføres nogen begrundelse for straks at beskutte urealiserede værdistigninger i forbindelse med flytningen af et spansk selskabs hjemsted til en anden medlemsstat, i tilfælde af et fast driftssteds ophør af sin virksomhed på spansk område eller af flytning af aktiver fra spansk område til en anden medlemsstat, hvis denne type beskatning ikke finder sted i nationale sammenlignelige situationer.

Sag anlagt den 21. februar 2011 — Europa-Kommissionen mod Republikken Finland

(Sag C-74/11)

(2011/C 113/18)

Processprog: finsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved I. Koskinen og D. Triantafyllou, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Finland

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Republikken Finland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 9 og 11 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem⁽¹⁾, idet den har tilladt optagelse af ikke-afgiftspligtige personer i momsgrupper og har begrænset

grupperegistreringssystemet til udbydere af finans- og forsikringstjenesteydelser.

— Republikken Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ifølge artikel 11 i direktivet om det fælles merværdiafgiftssystem kan medlemsstaterne behandle flere personer, der ganske vist i retlig forstand er selvstændige, men finansielt, økonomisk og organisatorisk er nært knyttet til hinanden, som én enkelt afgiftspligtig person. I direktivets artikel 9, stk. 1, defineres det inden for merværdiafgiftsområdet gældende begreb »afgiftspligtig person«.

Ifølge Kommissionens opfattelse tillader direktiv 2006/112/EF ikke optagelse af ikke-afgiftspligtige personer i momsgrupper og dermed udbredelse af de afgiftspligtiges rettigheder og pligter til ikke-afgiftspligtige personer. Den finske lovgivning, der tillader optagelse af ikke-afgiftspligtige personer i momsgrupper, er derfor i strid med direktivet. Kommissionens fortolkning er endvidere i overensstemmelse med formålet med artikel 11 om at forenkle forvaltningen og forhindre misbrug.

Den i de finske regler fastsatte grupperegistrering er endvidere i strid med artikel 11 i direktiv 2006/112/EF, for så vidt som grupperegistrering i henhold til de finske momsregler er begrænset til virksomheder, der opererer i finans- eller forsikringssektoren. Grupperegistreringssystemet skal kunne anvendes i forhold til alle virksomheder, der er etableret i en medlemsstat, uafhængigt af hvilken form for aktivitet, virksomheden udøver. Det fælles moms-system er et ensartet system, og hvis en særlig ordning indføres i systemet, bør den være af generel karakter. Ordlyden af artikel 11 i direktiv 2002/112/EF indeholder ingen henvisning til, at en medlemsstat kan begrænse momsgrupperegistreringen til bestemte grupper, der er aktive inden for et bestemt område. Ligeledes med hensyn til dens formål skal artikel 11 fortolkes således, at den omfatter alle virksomheder uanset deres erhvervsområde. De finske momsregler er endvidere i strid med EU-rettens generelle ligebehandlingsprincip, idet grupperegistreringen er begrænset til bestemte grupper.

⁽¹⁾ EUT L 347, s. 1.